

Κεφαλλ. Ἀβρωσαν τὰ ψάρια Ζάκ. *Εἶν' ἀβρωμένη* ἡ πουλίλα-
κίδα Κεφαλλ. || Φρ. *Νά 'μπη ὁ διάολος μέσα σου καὶ νά 'ναι*
κι ἀβρωμένος! (δηλ. με ὅλα τὰ μέλλοντα νά γεννηθοῦν
διαβολόπουλλα, με ὅλα τὰ παιδιά του. Ἀρά) Λευκ. 3)
Μεταφ. καθίσταμαι εὐτραφής, παχύνομαι Σύμ. 4) Ἀπο-
κτῶ χρήματα, γίνομαι πλούσιος Σύμ.: *Αὐτὸς ἐβρωσεν πρὸ.*

ἀβρωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβρωτὸς Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Θηλ. ἀβρωτὴ Κύπρ. ἀβρωτὴ Κύπρ. ἀβρωτὰ
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβρωτὰ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβρωτὰ
Καλαβρ. (Μπόβ.) *νρωτὰ* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβρὸ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτὸς.

1) Ὁ ἔχων σχῆμα ψοῦ, ψοειδῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Συνών. ἀβρωτὸς 1, ἀβρωτὸς 1. 2) Τὸ
θηλ. οὐσιαστικῶς δηλοῖ ιδιαίτερον εἶδος κουλούρας παρα-
σκευαζομένης κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ φερούσης
κατὰ τὸ κέντρον ἐμπετηγμένον φόν Καλαβρ. (Μπόβ.)
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβρωτὸς-λα.

ἀβδέλλα ἡ, βδέλλα Ἀθῆν. Ἡπ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.
Δημητσάν. Μεσσ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν.) Σέριφ. Σύμ. Χίος (Μεστ.)
κ.ά. βδέλ-λα Κάλυμν. Κῶς Λέρο. κ.ά. βτέλ-λα Κύπρ. βι-
δέλλα Ζάκ. Κέρκ. Παξ. Σύρ. ἀβδέλλα κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν.) ἀβδέλλα Καπ. ἀβδέλ-λα Κύπρ. ἀβτέλ-λα Κύπρ.
ἀβδέλλα Ἀστυπ. ἀβιδέλλα Νάξ. ἀδέλλα Χίος (Νένητ.)
ἀβδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀβδέλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀδέλλα Καλαβρ. ἀβδέα
Τσακων. ἐβδέλλα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἰβδέλλα
Μακεδ. (Μελέν.) ἀβδέλλα Καπ. (Σινασσ.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. βδέλλα. Τὸ ἀρκτικὸν α προσετέθη ἐν
συνεφ. νομισθέντος τοῦ τελικοῦ α τῆς προηγουμένης
λέξεως ὡς ἀρκτικὸν τῆς ἐπομένης, ὡς μὲ ἀβδέλλα
-μι ἀβδέλλα. Εἰς τὸ βιδέλλα ἔγινεν ἀνάπτ. μεταξὺ
συμφ.

1) Ἡ βδέλλα τῆς τάξεως τῶν σκωλήκων, τῆς ὁποίας
δύο κυρίως εἶδη εἶναι γνωστὰ (α) Βδέλλα ἡ φαρμα-
κευτικὴ (*hirudo officinalis*) καὶ μάλιστα ἡ ποικιλία βδέλλα
ἡ ἱατρικὴ (*hirudo medicinalis*), ἀμφότεραι βδέλλαι τῶν
μεγάλων λιμνῶν, ἡ «λιμνᾶτις βδέλλα» τοῦ Θεοκρίτου
(Εἰδύλλ. 2,56), χρησιμοποιουμένη εἰς ἀφαιμάξεις θεραπευ-
τικὰς ἤδη ἀπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων (Πλίν. Ν. Η. 32,42)
κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ὁ γιαιτὸς τοῦ διώρισε ἀβδέλλες.*
Τοῦ βάλαν ἀβδέλλες κοιν. Ἐθέκα ἐβδέλλας 'ς τὸ ποδάρι μ'
νά λιαροῦται (ἔθεσα βδέλλας εἰς τὸ ποδάρι μου διὰ νά
ἱλαροῦται=διὰ νά γίνῃ καλὰ) Τραπ. (β) Μικρὸς σκώ-
ληξ πλατύς, αἰμῶπις ὁ βόραξ (*haemoris vorax*), ἡ βδέλ-
λα τῶν πηγῶν, ἡ ὁποία ροφουμένη μετὰ τοῦ ποσίμου
ὑδατος καὶ προσκολλημένη καὶ παρασιτοῦσα ἐπὶ τοῦ
φάρυγγος παράγει τὴν ὁμώνυμον νόσον βδέλλα κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Ἡ ἀβδέλλα βυζαίνει - πίνει*
- ρουφᾷ - σύρει - τρανᾷ τὸ αἷμα. Τὸ ζῆρο κατὰπτε ἀβδέλλα.
Φτίνει αἷμα, γιατί κατὰπτε ἀβδέλλα. Τὸ παιδί - τὸ πρόβατο
ἔχει - ἤπιε - πήρε ἀβδέλλα (ἐπὶ τοῦ καταπίνοντος βδέλλαν)
κοιν. *Τὸ νερόν ἐν' γεμάτον ἀβδέλ-λες* Κύπρ. || Φρ. *Κολλάει*
σάν τὴν ἀβδέλλα! *Σοῦ εἶναι μιὰ ἀβδέλλα!* (ἐπὶ ἀνθρώπου
δυσσαπαλλάκτου καὶ φορτικοῦ) σύνθηθ. *Μοῦ ρουφᾷ τὸ αἷμα*
σάν τὴν ἀβδέλλα (συνών. τῇ προηγουμένη) Σύρ. (Ἐρμούπ.)
Μοῦ ἤπιε τὸ αἷμα σάν βδέλλα (ἐπὶ χρηματικῆς ἐκμεταλλεύ-
σεως) Πελοπ. (Μεσσ.) *Τὸν τρανᾷ σάν βδέλλα* (συνών. τῇ
προηγουμένη) Πελοπ. (Δημητσάν.) Διὰ τὰς ἀνωτέρω φρ.
πβ. Θεοκρ. Εἰδύλλ. 2,55 «αἰαὶ Ἐρωσ ἀνιηρέ, τί μεν μέλαν

ἐκ χροὸς αἷμα | ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπω-
κας;». Ὁ ἔρωτας ἀβδέλλα τοῦ κολλάει (ἦτοι ὡσάν βδέλλα.
Ἐπὶ τοῦ κυριευομένου ὑπὸ τοῦ ἔρωτος) Κεφαλλ. *Νά σοῦ*
σύρω τὸ αἷμα σὰ μιὰ ἀβδέλλα! (νά σοῦ ἀπορροφήσω τὸ
αἷμα σάν μιὰ βδέλλα! Ἀπειλή) Μπόβ. || Παροιμ. φρ.
Τὸν ἔχ' πιασμένον ἀβδέλλα (κατέχεται ὑπὸ ἐμμόνου ὀργῆς)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Ἐσὶ 'σουρα ὁ σεβδαλῆς ἐπάνω 'ς τοῖς κοπέλλες,
ἔχεις τὰ μάτια ὁλόμαντρα, τὰ φρύδια σάν ἀβδέλλες

(φρύδια κανονικῶς λεπτυνόμενα πρὸς τὰ ἄκρα ὡς τὸ
σῶμα τῆς βδέλλας) Ἡπ. β) Μικρὸν τεμάχιον ἐλά-
σματος ἢ σύρματος κεκαμμένον εἰς τὰ δύο ἄκρα, διὰ τοῦ
ὁποίου συναρμολογῶν τεμάχια σανίδων ἢ θραυσθέντων
ξύλινων πραγμάτων, ἀγγείων, ἐργαλείων κττ. Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Συνών. ἀβδέλλα 3.

γ) Ἐνώτιον ἔχον σχῆμα βδέλλας Σύμ. δ) Μι-
κρὸν βδελλοειδὲς ποίκιλμα τῶν λαϊκῶν χειροτεχνιμάτων
Σκῶρ. 2) Σκώληξ τοῦ γένους τῶν τρηματοδῶν
τῆς οἰκογενείας τῶν πλατυελμίνθων καὶ ἰδίως δίστομον
τὸ ἥπατικόν (*distomum hepaticum*) διατρώμενον συνή-
θως ἐπὶ τῶν βατραχίων φυτῶν (ἰδ. ἀβδελλόχορτο)
πολλαχ. β) Ἡ θανατηφόρος νόσος διστομίτις γεν-
νωμένη εἰς τὸ ἥπαρ τῶν χορτοφάγων ζώων, βοῶν, προ-
βάτων, αἰγῶν, χοίρων, ὅταν ταῦτα τρώγουν βατράχια φυτὰ
πολλαχ.: *Ἐπισι 'ς τὰ πρόβατα ἀβδέλλα* Ἡπ. || Ἄσμ.

Τῆς Μπουγδαριᾶς τὰ πρόβατα ἀβδέλλα νά τὰ πιάσῃ
καὶ τῆς Βλαχιάς τὲς ἔμορφες παντοῦκα νά τὲς μάσῃ

Ἡπ. Συνών. ἀβδέλλα 2, βούρλισμα, κλαπά-
τσα, μουσκούλισμα, στρέγγιλα. γ) Τὸ φυτὸν
βατράχιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διατᾶται ὁ τρηματοδῶς σκώ-
ληξ, δίστομον τὸ ἥπατικόν Σέριφ. κ.ά. 3) Ὁ παρά-
σιτος τῶν φασηόλων βδελλοειδῆς σκώληξ τοῦ ἐντόμου
μαρουδία (*epilachna chrysomelina*) Κύπρ. 4)
Ἀβδέλλα τοῦ γιαιτοῦ, τὸ βδελλοειδὲς ἐχινόδερμον τοῦ γέ-
νους τῶν ὁλοθουριδῶν (*holothuria*), σύννηθες εἰς τὰς
Ἑλληνικὰς ἀκτᾶς, καὶ οἱ βδελλόμορφοι βραχίονες τοῦ
ἐχινόδερμου τούτου ἐκβραζόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς
τὰς παραλίας Ἰων. (Κρήν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Μακεδ. [**]

ἀβδελλάδικο τό, Σύρ.—Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβδέλλα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάινγ.

Μέρος, ὅπου πωλοῦνται βδέλλαι, βδελλοπωλεῖον.

ἀβδελλᾶς ὁ, Σύρ.—Λεξ. Περίδ. ἀβδιλλᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβδέλλα. Ἡ λ. ὡς ἐπών. μεσν.

Ὁ πωλὼν βδέλλας, βδελλοπώλης. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀβδελλᾶ Ἀνδρ. πληθ. Ἀβδελ-λᾶες (ἐκ τοῦ
Ἀβδελλᾶδες) Κύπρ. Ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀβδελλᾶς
καὶ Βδελλᾶς Μεγίστ.

ἀβδελλεᾶ ἡ, Χίος

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβδέλλα.

Εἶδος ἀχράδος (ἀγρίας ἀπιδέας). [**]

ἀβδελλερό τό, ἀμάρτ. ἀβτελ-λερόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβδέλλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερό, δι' ἣν πβ. καὶ ἀγκασερό, δαφνερό, λυγνερό.
Ἰδ. ΚΑμαντος Suffixe 41 κέξ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾷ 18
(1906) 362. ΒΦάβη Γλωσσ. Ἐπισκ. 73.

